

N 077 / 10 / 02

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY

SENÁT

10. funkční období

N 077 / 10 / 02

Usnesení Výboru pro záležitosti Evropské unie k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb

2016

SENÁT PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

10. FUNKČNÍ OBDOBÍ

VÝBOR PRO ZÁLEŽITOSTI EVROPSKÉ UNIE

180. USNESENÍ

z 27. schůze, konané dne 19. dubna 2016

k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb

Senátní tisk č. N 077/10

Po úvodní informaci Naděždy Břeské, pověřené zastupováním pozice náměstka pro legislativu Ministerstva práce a sociálních věcí, zpravodajské zprávě senátora Jaroslava Doubravy a po rozpravě

VÝBOR

- I. přijímá**
k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb doporučení, které je přílohou tohoto usnesení;
- II. doporučuje**
Senátu Parlamentu ČR, aby se k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, vyjádřil ve smyslu doporučení přijatého výborem;
- III. určuje**
zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu PČR senátora Jaroslava Doubravu;
- IV. pověřuje**
předsedu výboru Václava Hampla, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu Parlamentu ČR.

Václav Hampl v.r.
předseda výboru

Jaroslav Doubrava v.r.
zpravodaj výboru

Tomáš Grulich v.r.
ověřovatel výboru

**Doporučení k vyjádření Senátu PČR
k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice
Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání
pracovníků v rámci poskytování služeb**

Senát PČR

I.

1. domnívá se,

že současná právní úprava vysílání pracovníků je vyváženým kompromisem mezi podporou volného pohybu služeb a potřebou zajistit přiměřenou ochranu pracovníků vyslaných v rámci přeshraničního poskytování služeb;

2. nepovažuje,

na rozdíl od Komise, nižší mzdovou úroveň některých členských států za nekalou konkurenční výhodu, neboť souvisí s rozdílnými životními podmínkami v členských státech, které nelze odstranit jinak než postupnou hospodářskou konvergencí, k níž však návrh směrnice nepřispěje;

3. proto nesouhlasí

s navrženou revizí směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb a podporuje stanovisko vlády;

4. dospěl k závěru,

že návrh směrnice je z důvodů uvedených v části II. tohoto usnesení v rozporu se zásadou subsidiarity ve smyslu čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii, neboť Komise nespĺnila svou povinnost odůvodnit soulad návrhu se zásadou subsidiarity a neprokázala nezbytnost a skutečný přínos navrhovaných změn;

5. přijímá

proto k návrhu směrnice odůvodněné stanovisko o jeho rozporu se zásadou subsidiarity podle čl. 6 Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality připojeného ke Smlouvám;

II.

1. zastává názor,

že Komise neprokázala potřebnost přijetí navrhovaných opatření na úrovni Unie:

- předložení návrhu směrnice je předčasné a v rozporu s principy lepší regulace, neboť návrh je předkládán v době, kdy u předchozích opatření, která měla řešit nedostatky současné právní úpravy, ještě neuplynula lhůta pro jejich transpozici do právních řádů členských států (směrnice 2014/67/EU o prosazování směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků); přitom Komise neuvádí, že by se v mezidobí situace výrazně změnila a bylo třeba okamžitě reagovat;
- dle názoru Senátu je problémem současného režimu vysílání pracovníků a jejich právní ochrany především obcházení a porušování stanovených pravidel formou nehlášené práce nebo zastřehování živností; je proto potřeba spíše důsledně kontrolovat dodržování stanovených pravidel, což Senát již uvedl ve svém usnesení č. 668 z 8. funkčního období z 14. června 2012 k návrhu směrnice

Evropského parlamentu a Rady o prosazování směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb;

2. zastává dále názor,

že Komise nedoložila ani přínos navrhovaných opatření ve vztahu k cílům Evropské unie a ve srovnání se současným právním stavem:

- cílem Evropské unie je podpora blahobytu jejích obyvatel, což zahrnuje i vyrovnávání životní úrovně a mezd napříč členskými státy, k čemuž má přispívat odstraňování překážek na vnitřním trhu; navržená směrnice v rozporu s čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie klade překážky volnému pohybu služeb, čímž tento cíl podkopává;
- navržená opatření budou mít (jak Komise sama připouští) negativní dopad zejména na malé a střední podniky z členských států s nižší úrovní mezd; ve srovnání s vyššími mzdovými náklady a s náklady samotného vysílání budou jakékoli možné přínosy plynoucí z Komisí tvrzeného vyjasnění právní úpravy bezvýznamné; důsledkem tedy pravděpodobně bude vznik překážky na trhu služeb a omezení vysílání pracovníků;
- návrh směrnice ve svém důsledku vyvíjí tlak na státy s nižší úrovní mezd, aby v zájmu konkurenceschopnosti svých podniků na vnitřním trhu snižovaly daně a sociální odvody, což však podkopává plnění sociální funkce státu;
- návrh směrnice zasahuje do vztahů mezi zaměstnanci a zaměstnavateli upravených na národní úrovni, zejména rozšířením dosahu kolektivních smluv na osoby, které se nemohly kolektivního vyjednávání účastnit;

3. nepovažuje za vhodné,

že Komise řádně nekonzultovala návrh směrnice se sociálními partnery, ačkoli ji k tomu sociální partneři několikrát společně vyzvali; tento postup Komise je v rozporu s čl. 2 Protokolu, na základě kterého měla Komise vést před předložením návrhu legislativního aktu rozsáhlé konzultace;

4. shledává,

že Komise porušila čl. 5 Protokolu, podle kterého má být součástí návrhu odůvodnění s ohledem na zásadu subsidiarity, neboť toto odůvodnění spočívá v konstatování, že změnu stávající směrnice lze provést pouze přijetím nové směrnice; Komise tedy neodůvodňuje soulad navrhovaných opatření se zásadou subsidiarity, přestože se návrh dotýká záležitostí upravených dosud pouze na národní úrovni;

III.

1. žádá vládu,

aby Senát informovala o tom, jakým způsobem zohlednila toto stanovisko, a o dalším vývoji projednávání;

2. pověřuje

předsedu Senátu, aby toto odůvodněné stanovisko postoupil předsedům Evropské komise, Evropského parlamentu a Rady EU.